

Deel 1

Het Portaal van de Waarheid

H1

Zomer 2042

‘Het gaat beginnen, ik voel het!’

‘Rustig ademhalen, Susan.’ Rick gaat achter zijn vrouw staan en legt zijn handen op haar toeterbuik. Met overdreven puffen doet hij voor wat volgens hem de bedoeling is.

‘Ja, ik kan zelf wel ademen hoor,’ snauwt ze en ze schudt hem van zich af. Haar schelle stem galmt na in de woonkamer.

Ricks gedachten bevroren. Het ongemak kruipt door zijn lijf. Ontdaan zet hij een stap naar achteren en hij staart haar aan. Hoe een zomerdag zo koud kan zijn. Wat heeft ze toch de laatste tijd? Een zwangerschap, eigenlijk zonder problemen, niet eens last van ochtendmisselijkheid of wakker liggen van een schoppend kind. En waarom mocht hij nooit mee naar binnen bij de echo’s en gesprekken met de verloskundige? Hij wrijft over zijn gladde wangen en pijnigt zijn hersenen over wat hij haar kan zeggen. De stilte jeukt in hem. Stilte die steeds vaker voorkomt. Haar toenemende koelte maakt hem al maanden onzeker. En dan nog maar te zwijgen over haar afstandelijkheid. Zou ze bang zijn voor de jaarlijkse griepgolf die er momenteel heerst: Haloflu-42? Wat de gezondheidsrisico’s van dat virus zijn voor het ongeboren kind, is niemand bekend.

Susan neemt haar mobiele telefoon van tafel en toetst een code in. ‘Sta daar niet zo sloom te wezen! Pak de kraamtas, binnen een kwartier staat de taxi hier.’

Haar woorden vertragen zijn bewegingen. Is dit nog wel de vrouw die hij getrouwd heeft? Of hoort dit nu eenmaal bij de hormonen?

‘Ik begrijp je niet, Susan. Je hebt een prachtige cabrio gekocht en toch laat je ons ophalen door het ziekenhuis. Ik kan ons er toch makkelijk naartoe rijden?’

Susan werpt hem een vileine blik toe. Ze gaat op haar hurken zitten om de weeën weg te doen ebben. Dan kijkt ze de kamer in. Haar blik verstart naar doods.

Rick durft niets meer tegen haar in te brengen en besluit naar de wc te gaan. Het gezoem van de ventilator kalmeert hem. Bewegingsloos staart hij naar een kunstbloem op de spoelbak. Is mijn leven bedrog geworden, vraagt hij zich af. Aldoor had ze smoezen gehad hem maar zo weinig mogelijk bij haar zwangerschap te betrekken. Houdt ze nog wel van hem? Heeft ze misschien een ander? Hij weet dat ze ook een mannelijke verloskundige heeft geconsulteerd. Een jonge blonde. Ze zal toch niet... Verliefdheid kan in een flits ontstaan, dat weet hij als geen ander.

Zelf is hij ook niet de braafste geweest. Hij denkt aan de laatste keer dat hij met haar is meegegaan voor haar controle. Zijn wangen beginnen te gloeien. De charmante verpleegkundige die hem achter de balie te woord stond, had hem minutenlang in haar macht gehouden. Hij schat haar zo'n vijf jaar jonger dan hij: een jaar of negenentwintig. Het koetjes- en kalfjesgesprek over de doorgedraaide regering en de op komst zijnde verkiezingen vulden hem met een intens plezier. Hij genoot van haar schaterende lach toen ze spraken over de ziekenhuisdirecteur, meneer Nightingale: een zelfingenomen partijbons van de Groene Utopie. Hij wilde alle steden ter wereld onder stolpen verstoppen, vertelde ze, bang als hij was voor de zon. Een kwakende kikker noemde ze hem. Rick herinnert zich hoe hun gesprek steeds gezelliger werd. Ze noemde hem op zo'n schattige toon 'knoeipotje' toen hij nonchalant zijn arm op de desk legde en per ongeluk koffie morste. Haar stem, zo aangenaam en vertrouwd, alsof hij haar al jaren kende. Hoe ze verlegen een haarlok achter haar oor veegde toen hij haar iets te lang aankeek. Haar kijkers die daarbij straalden: het licht van de wereld lag erin verborgen. En haar compassie en interesse die hem verteerden tot een weke homp Rickvlees.

Mijn verlangen is weer eens meester van mijn fantasie, denkt hij. De zwijmeling trekt als een warm satijnen laken over zijn huid.

'Waar blijf je nou. Schiet eens op!'

Het chagrijn van Susan knauwt zijn droom aan flarden. Mijn straf voor mentaal vreemdgaan, denkt hij en maakt een wegwerpgebaar. Met het doortrekken, spoelt hij zijn warme gedachten weg.

Het getoeter van de taxi jaagt tien minuten later de adrenaline door zijn buik. Nerveus pakt hij de tas van de eettafel en hij steunt Susan onder haar oksel.

‘O, en nu ben ik opeens mank geworden?’ Ze rukt zich los en waggelt naar de voordeur.

Rick volgt haar als een schoothondje en besluit maar niets meer te zeggen. Een zure scheut trekt door zijn...